

ŽEBRAVÁ

Graham Masterton

SMRT

HOST

Kdo zachrání ty,
jež všichni přehlížíme?

Automatizovaná analýza textů nebo dat
ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU
je bez souhlasu nositele práv zakázána.

Begging to Die

Copyright © 2019 by Graham Masterton

This edition is published by arrangement
with Peters, Fraser and Dunlop Ltd. through
Andrew Nurnberg Associates

Cover picture by Leszek Glasner / Shutterstock.com

Translation © Zuzana Trnová, 2024

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2024
(elektronické vydání)

ISBN 9978-80-275-2232-3 (PDF)

ISBN 978-80-275-2233-0 (ePUB)

ISBN 978-80-275-2234-7 (MobiPocket)

1

Katie zrovna procházela kolem železné brány Hugenotského hřbitova na Carey's Lane, když vtom zaslechla dětský pláč. Zastavila se a poslouchala. Poznala totiž, že to není rozladěný ani unavený pláč a že dítě ani nebrečí z hladu. Byl to osamělý, zoufalý nářek.

Otevřela bránu a vešla dovnitř. Hřbitov byl malý, pečlivě udržovaný a po celém obvodu obehnaný vysokými zdmi. Většina náhrobků ležela na zemi, mezi nimi se povalovaly odložené kusy kamene a kolem zdí byla v rozestupech rozmístěna dřevěná vědra s vavříny.

Na okraji jednoho z nich seděla světlolasá dívka a vzlykala. Katie odhadovala, že jí může být tak osm nebo devět let. Vlasy si splekla do hustého copu, který jí visel přes levé rameno. Na sobě měla šedou pláštěnku a žluté holinky. Byla hubená, bledá a měla špinavý obličej, takže slzy, které jí stékaly po tvářích, za sebou zanechávaly stopy, ale byla krásná jako víla, s jasnými hnědými očima.

Katie k ní přišla po dlážděné cestě. „Copak se ti stalo, zlatíčko?“ zeptala se a přidřepala si k ní. „Jsi tu úplně sama?“

Dívka zkrabatila tvář a z úst jí vyšel srdcervoucí nářek.

„*Unde e mumia mea? Nu-mi găsesc mumia!*“

„Je mi líto, ale nerozumím ti,“ odpověděla Katie. „Umiš aspoň trochu anglicky?“

„*Nu-mi găsesc mumia!*“ zopakovala dívka a po tvářích jí stékaly další slzy. Katie vytáhla z kabelky kapesník a jemně je otřela.

„Myslíš maminku? Ztratila jsi maminku?“

Dívka přikývla. „*Nu știu unde este! Sa dus în colț și a dispărut!*“

„Zmizela?“

Dívka znovu přikývla. Katie se narovнала a podala jí ruku.

„Pojď, broučku, najdeme ji. Ničeho se neboj. Jsem od policie. Rozumíš mi?“ Ukázala na sebe a zopakovala: „Od policie.“

Dívka se také postavila, a to rychle. Zdálo se, že začíná panikařit. Podívala se směrem k hřbitovní bráně, jako by zvažovala, že uteče. Katie ji popadla za levou ruku, pevně ji chytla a dál ji uklidňovala: „To je v pořádku, beruško. Nemusíš se mě bát. Pomůžu ti maminku najít. To ti slibuju! Nic jsi neprovedla.“

Ve stejnou chvíli si pomyslela: *Ježíšmarjá, kéž bych věděla, jakým to mluví jazykem. Na polštinu to není dost energické a ruština tak nezní. Že by bulharsky nebo chorvatsky?*

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se jí. Znovu ukázala na sebe a řekla: „Já jsem Kathleen. To je moje jméno. Většinou mi ale říkají Katie.“ Pak ukázala na dívku a zeptala se: „A jak říkají tobě?“

„Ana-Maria,“ odpověděla holčička. Katie jí znovu utřela oči. Takřka byla v pokušení plivnout na kapesník a očistit dívence špinavou tvář, jako to dělávala matka jí, když byla malá.

„Ana-Maria, to je krásné jméno. Dobře, povím ti, co teď uděláme, Ano-Marie. Půjdeme ke mně do práce a tam zjistíme, jakým jazykem to mluvíš a odkud pocházíš. Pak vyhlásím pátrání po tvé mámě a uvidíme, jestli se nám ji podaří najít. A zatímco budeme čekat, můžeš se umýt, napít a dát si něco dobrého k snědku. Souhlasíš?“

Ana-Maria možná Katie nerozuměla ani slovo, ale komisařka se usmívala, přikyvovala a snažila se působit povzbudivě. Napodobovala mytí obličeje, pití i jedení a zdálo se, že

Ana-Maria podstatu pochopila. Sevřela Katieinu ruku pevněji, společně opustily hřbitov a vydaly se uličkou Carey's Lane k St Patrick's Street.

Bylo úterý dopoledne a chodníky na St Patrick's Street se jako obvykle hemžily zákazníky, stejně jako pouličními umělci, živými sochami a dotěrnými prodejci. Vozidla a autobusy stály v koloně těsně za sebou. Když přešly na Winthrop Street, Katie dívku vybídla: „Rozhlížeš se kolem, jestli někde neuvidíš svou maminku, Ano-Marie. A pokud ji zahlédneš, zavolej na ni, ano?“

Winthrop Street byla určená jen pro pěší, takže mohly projít jejím středem mezi obchody. Katie lehce houpala dívčínou rukou, ustavičně k ní otáčela hlavu a usmívala se na ni. Snažila se ji tak uklidnit.

„Máš ráda McDonald?“ zeptala se jí. Ana-Maria přikývla a Katie si pomyslela: *Alespoň existuje jeden jazyk, kterému rozumí všechny děti na světě.*

Už skoro dorazily k místnímu baru, když Katie zahlédla, jak na konci ulice, asi padesát metrů před nimi, přechází přes cestu vysoký muž s rozčuchanými šedivými vlasy v šedé kožené bundě. Měl shrbená ramena, jako by pospíchal, ale podíval se jejich směrem, a když je spatřil, zastavil se tak prudce, jako by narazil do neviditelné pouliční lampy.

Jakmile ho Ana-Maria uviděla, zafňukala a prudce zatahala Katie za ruku.

Komisařka se zeptala: „Co se děje? Kdo je to?“ Ana-Maria ji však jen zatahala silněji.

Muž v šedé bundě se rozběhl k nim a nezvykle při tom kulhal. Katie okamžitě strhla Anu-Marii za sebe, aby ji ochránila. Zvedla pravou ruku a byla připravená, kdyby musela odrazit jeho útok.

Tvářil se ponuře, mhouřil oči a pevně tiskl rty. Přihnal se ke Katie, aniž zpomalil, a i když se jí ho povedlo praštit do ramene úderem z karate, byl tak velký, těžký a rychlý, že se Katie rozplácla na zádech na chodníku a narazila hlavou do jedné z kovových stoliček před uzenářstvím.

Při pádu pustila holčiččinu ruku a Ana-Maria se ihned dala na útěk zpátky k St Patrick's Street, kde kličkovala mezi zákazníky. Muž v šedé bundě chvátal za ní, srazil se přitom s mladou ženou tlačící před sebou sporták a rázně odstrčil staršího muže, který se zastavil, aby jí pomohl.

Katie se vyškrábala na nohy a sprintovala za ním. Doběhla ho před papírnictvím, vyskočila za ním jako dostihový kůň, který přeskakuje plot, a kopla ho do kříže. Klopýtł, narazil do stojanu s pohlednicemi u dveří do obchodu a ty se rozsypaly po chodníku. Dokázal se však udržet na nohou a s funěním se po Katie ohnal pěstí.

Katie se otočila a kopla ho co nejsilněji do rozkroku. Zařval: „*Dah! Futui!*“ Začal se svíjet a přepadl dozadu na skleněné dveře prodejny, které se s řinčením roztříštily.

„Zůstaňte ležet,“ zakřičela na něj Katie, když se pokoušel postavit. „Jsem policistka. Jste zatčen! Řekla jsem zůstaňte ležet!“

„*Dute dracu, scorpie!*“ zavrčel na ni muž v šedé bundě. Začal se zvedat na nohy, a jakmile se k němu Katie přiblížila, aby ho srazila zpátky k zemi, natáhl ruku, popadl dlouhý střep ve tvaru trojúhelníku z roztříštěných dveří a namířil jím na ni jako dýkou.

„Ještě jednou ty mě kopneš, děvko, a ty mrtvá,“ varoval ji hlasem se silným přízvukem. Znělo to, jako by měl ucpaný nos. Postavil se a směrem k ní pořád dokola bodal střepem, ačkoli se o něj sám pořezal a z ruky mu kapala krev.

Katie couvla, vytáhla mobil a vytukala číslo na kolegy, aby si přivolala pomoc. Muž v šedé bundě se odpotácel k St Patrick's Street, kde kolem sebe šermoval skleněnou dýkou, aby odehnal každého, kdo by se ho pokusil zastavit. Zacouval do bočního vchodu obchodního domu a byl pryč.

Katie pospíchala na St Patrick's Street a rozhlížela se doleva a doprava, jestli někde v davu neuvidí Anu-Marii. Vyskakovala a pokoušela se ji zahlédnout přes hlavy zákazníků všude kolem sebe. Ještě stále skákala, když k ní přiběhli dva policisté, muž a žena ve žlutých reflexních vestách.

„Je tu nějaký pobuda v šedé kožené bundě, který se snaží unést malou holčičku,“ vysvětlila jim. „Zmizel v obchodáku a možná je ještě tam. Je agresivní a má u sebe kus střepeu, kterým se ohání jako nožem.“

V tu chvíli zpoza rohu nábřeží Merchants Quay vyjel hlídkový vůz s blikajícím majáčkem.

„Jděte dovnitř a zkuste ho tam najít,“ nařídila Katie těm dvěma. „Já pošlu tyhle chlapy hlídat východy, kdyby se náhodou pokusil utéct.“

Hlídkový vůz zaparkoval vedle sochy otce Mathewa a vystoupili z něj další dva policisté. Hned nato přijelo ze směru od hlavní ulice Grand Parade ještě jedno policejní auto.

Katie všechny strážníky stručně informovala a pak zavolala na stanici, aby po celém městě zveřejnili popis Any-Marie. Hned poté se objevil seržant Nicholas Kearns s dalšími dvěma policisty. Seržanta Kearnse povýšili teprve nedávno, ale už prokázal, že umí v krizových situacích zachovat chladnou hlavu. Měl široký obličej s chápavým výrazem a hustým blondatým obočím a vyznačoval se sebejistou chůzí muže, který tráví každé ráno hodinu v posilovně.

„Takže kdo je ten podezřelý, kterého hledáme, madam?“ zeptal se jí.

„Podle hlasu Východoevropan,“ odpověděla Katie. „Agresivní. A je ozbrojený střepem, který by vám mohl uříznout hlavu. Takže si na něj dávejte pozor.“

Katie ho pověřila pátráním po muži v šedé bundě a sama se vydala hledat Anu-Marii. Proklestila si cestu davem na St Patrick's Street, nahlédla do každíčkého obchodu a do všech postranních uliček, ale Ana-Maria se mohla schovávat v kterémkoli ze sta vchodů nebo už mohla utéct o spoustu ulic dál. V době, kdy Katie dorazila k prodejně oděvů na Grand Parade, si musela připustit, že Ana-Maria zmizela a že má jen velmi malou šanci ji najít.

Šla zpátky k obchodnímu domu a ztěžka dýchala. Strážníci, kteří hledali muže v šedé bundě, se shromáždili na chodníku před vchodem.

„Nic?“ zeptala se seržanta Kearnse.

Zavrtěl hlavou. „Ani stopa. Dokonce jsme prohledali i dámské záchody, ale může se zašívát naprosto kdekoli, že ano? Ale já to rozhlásím, hlavně mezi přistěhovalci. Někdo bude určitě vědět, co je zač a kde se poflakuje.“

„Dělám si starosti o tu holčičku,“ pronesla Katie. „Netuším, proč po ní šel ani proč se ho tolik bála, ale modlím se, aby ji nenašel dřív než my.“

2

Když Katie zaslechla Anu-Marii plakat, byla právě na cestě do krejčovství, aby si tam vyzvedla večerní šaty, které si nechala upravit. Bude je potřebovat až příští měsíc, a tak se rozhodla, že si je vyzvedne až další den, a místo toho požádala seržanta Kearns, aby ji hodil zpátky na stanici v Anglesea Street.

„Je to fuška, dávat bacha na všechny ty přistěhovalce,“ prohodil seržant Kearns, když projížděli kolem řeky. „Já vím, že bychom měli být politicky korektní, ale situace se zhoršuje. Hrne se sem čím dál víc imigrantů a polovina z nich je tu ilegálně nebo žádá o azyl — anebo to předstírá.“

„Nevím, jakým jazykem ta holčička mluvila,“ přemýšlela Katie. „Znělo to jako ze střední Evropy, ale kdoví?“

„Nedávno jsme zabásli jednoho chlápka, co rozuměl jen uzbecky. Nebo to přinejmenším tvrdil. Omlouvám se za slovník, ale než jsme našli tlumočnicka uzbečtiny, trvalo nám to kurva dlouho. Aspoň teď vím, jak se uzbecky řekne ‚kapsář‘. *O'g'ri*. Tohle se na škole v Templemore neučí.“

Než se Katie vrátila k sobě do kanceláře, zašla ještě za inspektorem Fitzpatrickem. V poslední době pracoval na operaci, která měla identifikovat podezřelé přistěhovalce a držet je pod dohledem. Našla ho, jak sedí u svého stolu a mrzutě zírá do dlouhého seznamu jmen na notebooku.

„Jak to jde, Roberte?“ zeptala se ho, přitáhla si židli a posadila se vedle něj.

Inspektor Fitzpatrick zavrtěl hlavou. Byl už prošedivělý, ačkoli mu bylo teprve třiapadesát, ale postavu měl jako ragbyový

útočník se zlomeným nosem. Ke Katie se choval bez výjimky zdvořile a uctivě, ovšem vždycky ji zneklidňovaly jeho chladné, bezvýrazné oči. Připadalo jí nemožné odhadnout, co si myslí, a někdy, když se jí zdál klidný, ji zaskočilo, že najednou vyletěl jako čertík z krabičky.

„Snažit se vystopovat tyhle gaunery je jako hledat jehlu v kupce sena,“ postěžoval si. „Tolik jich přichází samostatně. Dělají ze sebe turisty, pak se spojí a třeba týden spolu kradou. Ale než je stačíme zachytit na kameře nebo vůbec zjistit, jak se jmenují, už jsou v čudu a vracejí se do jedné z těch bohem zapomenutých zemí, odkud přišli. Jsou ale velmi dobře organizovaní, to se jim musí nechat.“

„V tom případě musíme být prostě organizovanější než oni,“ odvětila Katie. „Ale právě teď se snažím vypátrat jednoho konkrétního.“

Pověděla inspektoru Fitzpatrickovi o tom, jak našla Anu-Marii, a popsala mu muže v šedé bundě. Dokonce mu ho načrtl, i když jí kreslení nikdy nešlo. Ve všech kouzelných královstvích, která Katie malovala v dětství, žily postavičky, co měly do zamýšlených víl hodně daleko, a draci, kteří spíš vypadali jako oslíci chrlící oheň.

„Řeknu Broganovi, ať projde všechny snímky z kamer, které máme v evidenci, a uvidíme, jestli ho tam najde,“ navrhl inspektor Fitzpatrick. „Vůbec vás nenapadá, jakým jazykem ta holčička mluvila? To by nám při pátrání po něm fakt píchlo. Přece víte, jak mají všechny různé etnické komunity tendenci držet pospolu v místech, která známe. Například všichni Somálci se shromažďují na dolním konci Shandon Street, všichni Rumuni na ulici Orchard Court na předměstí v Blackpoolu a většina Poláků v garsonkách na Lower Glanmire Road.“

„Zkusím si vzpomenout na některá slova, která použila,“ odpověděla Katie. „Určitě říkala ‚maminka‘ — i když to znělo spíš jako ‚mumija‘ — a jsem si jistá, že říkala ‚zmizela‘, což znělo trochu francouzsky. Víte jak, ‚disparu‘.“

„To neznám. Moje francouzština sahá jen po ‚tep jé, silvu blé‘.“

„Aha. Vy myslíte: *deux bières, s'il vous plaît*.“

„Přesně to jsem říkal.“

Katie se odebrala do kanceláře. Už snědla polovinu kuřecího sendviče, který si přinesla k obědu. Otevřela zásuvku stolu a podívala se na druhou půlku. Nějak ji po záchraně Any-Marie a potyčce s mužem v šedé bundě přešla chuť. Vytáhla hrušku, chvíli ji obracela v ruce a pak ji vrátila do šuplíku.

Vešla její asistentka Moirin. Měla načerno obarvené vlasy svázané žlutou gumičkou, takže víc než kdy jindy vypadala jako Sněhurka, která o deset let zestárla a přibrala šest kilo.

„Komisař Pearse mě požádal, abych vám vyřídila, jestli byste se za ním nemohla zastavit, jakmile se vrátíte,“ oznámila jí. „Bude v bývalé kanceláři vrchního inspektora MacCostagáina.“

„Díky, Moirin. Nepřinesla byste mi kafe, než za ním půjdu? Zoufale potřebuju kofein.“

„Samozřejmě, přinesu. Jo, a něco máte tamhle na stole, v té obálce. Octlo se to ve ztrátách a nálezech, nicméně seržant O'Farrell si říkal, že se na to asi budete chtít mrknout. Nepodařilo se mu to najít v inventáři, ale napadlo ho, že by to mohl být jeden z těch prstenů, co minulý měsíc ukradli z Městského muzea. Prý nebudete věřit, kde se objevil.“

Katie zvedla průhlednou plastovou obálku ležící vedle stolní lampičky. Uvnitř byl proužek papíru s nápisem ZLATÝ PRSTEN a referenčním číslem. Otevřela ji a vysypala si do dlaně zlatý splétaný prsten. I když byl poměrně těžký, byl docela

malý, takže se nejspíš jednalo o dámský prstýnek nebo o prsten, který by muž nosil na malíčku. Byl na něm reliéf drobné tváře, která vypadala jako žena se zavřenýma očima. Prstýnek byl značně opotřebený: jemně poškrábaný a s hlubokou rýhou na jedné straně ženina čela.

„Je opravdu neobvyklý, že?“ podivila se Katie, zvedla ho a důkladně si ho prohlížela. „Ale neřekla bych, že má velkou cenu. A pochybuju o tom, že je to pravé zlato. Požádám Dianu Breenovou, aby se na něj koukla. Je přes starožitné šperky třída.“

„Připomíná mi prstýnek, který nosívala moje babička,“ prohlásila Moirin. „Byl na něm obličej svaté Samthann a babička ho pravidelně líbala.“

„Ano? A kdo byla svatá Samthann?“

„Byla to abatyš v Clonbroney. Vypráví se, že když se jakýsi mnich pokusil přebrodit řeku, aby si užil s jednou z panen v jejím opatství, zakouzl se mu do slabin obrovský úhoř, ovinul se mu kolem pasu a nepustil ho, dokud se nepředstavil svaté Samthann a nepoprosil ji o odpuštění. Moje babička mi povídala, že když byla mladá, pokusil se ji znásilnit nějaký pobuda, ale začala se modlit ke svaté Samthann a vtom se odvedle vyřítíl pes a zakouzl se mu do zadku. Nevím, kolik na tom je pravdy, ale byla to dobrá historka.“

„Prozradil vám seržant O'Farrell, kde se ten prstýnek našel?“

„Ne, ale říkal, že to s vámi probere později.“

„Dobře, díky, Moirin,“ odvětila Katie a položila prstýnek na stůl. Zapípal jí mobil a ona uviděla, že jí přišla zpráva od Conora, jejího nastávajícího. Dostal tip na ukradeného výmarského ohaře v Mallow a právě mu je na stopě, a tak se opozdí. Katie mu odepsala: *To je v pohodě. Připravím rybí karbanátky.* Pak jí však napadlo, jestli koupila dost strouhanky.

Jmenovku ze dveří vrchního inspektora MacCostagáina už odstranili a zůstaly po ní jen čtyři otvory na šroubky. Dveře byly pootevřené. Když Katie vešla, komisař Pearse seděl se založenýma rukama na kraji stolu. U okna stál další policista, zády k ní. Měl na sobě bleďmodrou košili s nárameníky vrchního inspektora — tři červeno-zlaté odznaky na stejnobarevném pruhu.

Byl vysoký, přibližně jako Conor, a měl krátké černé vlasy, které mu po stranách začínaly šedivět. Povídal cosi o náboru a o tom, jak by chtěl, aby počet seržantů opět převýšil čtyřicet.

„Ale nechci, aby se nám zlepšila jen čísla, víte? Chci, aby se zlepšil i náš vztah s veřejností. Když budeme zavírat oči a zacpávat si uši, ničemu to neprospěje. Ztratili jsme respekt obyvatel Corku a budeme se muset pořádně snažit, abychom ho získali zpět.“

Katie se zastavila na místě. Byla si jistá, že ten hlas poznává. Hluboký, s významnými odmlkami, jako by pauzy byly stejně důležité jako slova, a s lehkým, ale charakteristickým sligovským přízvukem.

„Katie, jak se vám daří?“ zeptal se komisař Pearse a seskočil ze stolu. „Doneslo se mi, že jste se pořádně zapotila.“

„Nebylo to tak horké,“ odpověděla Katie. „Šlo jen o nějakého agresora z východní Evropy.“

Policista, který se díval z okna, se otočil a skutečně to byl on, Brendan O’Kane. Samozřejmě že od doby, co spolu chodili na policejní školu v Templemore, zestárl, ale pořád připomínal orla — to ty jeho ostré rysy a rošťácké oči, jako by neustále přemýšlel, co by kde, jen tak pro nic za nic, vyvedl.

Zřídka kdy však dělal problémy. Jenom když chtěl, aby bylo po jeho. Povýšili ho rychleji než kteréhokoli jiného Katieina vrstevníka a naposledy, co o něm slyšela, byl komisařem, jenž

vedl Jednotku operační podpory, dohlízející na policejní vrtulníky, psy, čluny, potápěče a jízdní hlídky na koních.

Tři a půl měsíce během Katieina druhého léta v Templemore byli s Brendanem milenci. Silně ji přitahovala jeho aura nebezpečí a nespolehlivosti a opravdu se ukázalo, že nespolehlivý je. Když se jednoho odpoledne vrátila z lekce bojového umění dřív, nachytala ho v posteli se svou spolubydlící Éamou.

Teď k ní přistoupil s jedním lehce povytaženým obočím, jako by čekal, že pronese nějakou jízlivou poznámku o tom, co se mezi nimi kdysi dávno stalo.

„Paní komisařko,“ pronesl tím svým hlasem, sytým jako rozpuštěná čokoláda. „Slyšel jsem o vás opravdu pozoruhodné věci.“

„Rozhodně jsem nezhálela, pane,“ odpověděla Katie. „Předpokládám, že to tady po Denisi MacCostagáinovi převezmete, že?“

„Ano, chudák Denis. Teda spíš lehkovážný Dennis. Začínám dnes. Tohle přeložení pro mě bylo překvapením, stejně jako očividně pro vás. Budou mi chybět lodě, psi a vrtulníky. Nejvíce ze všeho vrtulníky, protože mě dokázaly tak rychle přepravovat z místa na místo. Ale situace tady v Corku je pro mě opravdová výzva a musím říct, že se těším, až si vyhrnu rukávy a pustím se do práce.“

„O tom nepochybuju. Ale podle mě se klidně dá říct, že policejní složky jsou teď v podstatě bez poskvrnky. A myslím, že si zakrátko získáte i respekt veřejnosti, o který tak usilujete.“

„No, podle toho, co jsem slyšel, je to všechno vaše zásluha,“ poznamenal Brendan O’Kane. „Před pár dny jsem mluvil s jedním inspektorem z protikorupčního útvaru Národního úřadu pro vyšetřování trestných činů o všem, co jste udělala, abyste nastolila ve městě pořádek. Zatčení Denise MacCostagáina

byla už jen třešnička na dortu.“ Věnoval jí pokřivený úsměv a dodal: „Říkal mi, abych se měl před vámi na pozoru, paní komisařko.“

Proboha, pomyslela si Katie. Dívá se na mě úplně stejně, jako když se tenkrát ohlédl přes rameno a uviděl mě stát ve dveřích ložnice, zatímco ležel na Éamě, jak ho pánbůh stvořil. Jeho výraz říkal: Fajn, načapalas mě při činu, ale co s tím uděláš?

„Zítřa brzy ráno svolám schůzi, abych se mohl všem tady v Anglesea Street představit,“ oznámil jí Brendan O’Kane. „Ale třeba máte dnes večer volno, paní komisařko. Mohli bychom u večere probrat dlouhodobou strategii.“

„Dneska večer ne, pane. Je mi líto. Musím jít domů a připravit rybí karbanátky pro svého snoubence.“

Brendan O’Kane rezignovaně pokrčil rameny. Věděl přesně, co mu tím sděluje: její důvěru si bude muset získat znovu.

Komisař Pearse zachytil napětí mezi nimi, ale spráskl ruce a zvolal: „Rybí karbanátky! To už jsou léta letoucí, co jsem je měl naposledy! Teď se mi na ně sbíhají sliny! Budu si muset promluvit se ženou!“

3

„To už je tenhle měsíc sakra potřetí,“ stěžoval si Darragh, zatímco se sanitkou kličkoval dopravní zácpou, která se vytvořila u nákupního centra. „Podle mě je tahle křižovatka prokletá.“

„A vždycky v úterý,“ podotkla Brianna. „Moje babička říkávala, že úterky nosí smůlu, protože Michaela Collinse zastřelili taky v úterý.“

Třetího ledna přišel o život starší pár, když přecházel Commons Road, hlavní silnici vedoucí na sever do Mallow, a před pouhými devíti dny kdosi srazil z kola čtrnáctiletého chlapce a ten si prorazil lebku. Dnes ráno se žlutý Ford Fiesta vyřítíl na červenou z Popham's Road a srazil se s meziregionálním autobusem, který mířil na jih.

Červeno-stříbrný autobus zůstal nakloněný uprostřed křižovatky a jeho boční zrcátka trčela jako tykadla obrovské raněné vosy. Ford Fiesta přeletěl přes svodidla na rohu Commons Road a teď ležel na střeše na parkovišti u nákupního centra. Darragh s Briannou měli informace, že řidič a jeho spolujezdkyně jsou stále uvězněni uvnitř.

„Do háje,“ zaklel Darragh, zatímco se snažil se sanitkou projet davem motajícím se kolem silnice. Byla to směsice zákazníků a cestujících, kteří čekali, až pro ně přijede jiný autobus. Vypadalo to, že si pasažéři ještě počkají, protože na Commons Road se už vytvořila nejméně kilometrová kolona v obou směrech.

„Dávej pozor na tamtu skopovou hlavu,“ upozornila ho Brianna. „Ať nemáme na svědomí další zraněné.“

Dva policisté v reflexních vestách jim pokynuli směrem ke vjezdu na parkoviště. Jakmile do něj zabočili, zaslechli sirény a Brianna zahlédla blikající majáčky dvou hasičských vozů, které se k nim blížily z Ballyvolane. Brianně se ulevilo, protože neexistovalo nic horšího, než když musela ošetřovat oběti dopravních nehod tak zaklíněné do vozidel, že jim nebylo možné poskytnout první pomoc.

Zaparkovali a Brianna vytáhla záchranářskou zdravotnicou brašnu, vystoupila ze sanitky a přešla k vraku. Střecha vozidla byla natolik promáčknutá, že řidič a jeho spolujezdkyně nejenže viseli na bezpečnostních pásech hlavou dolů, ale také se hrbili a měli předkloněné hlavy. Ačkoli se jim nafoukly airbagy, Brianna se domnívala, že oba nejspíš utrpěli vážná poranění krku.

Kolem vozidla se shromáždili další tři policisté. Podařilo se jim vypáčit dveře u spolujezdce o pár centimetrů, ale ne dostatečně na to, aby mohli vytáhnout dívku uvězněnou uvnitř. Měla zavřené oči a z koutků úst jí vytékala tmavá krev. Brianna si pomyslela, že jí nemůže být víc než sedmnáct. Krátké vlasy měla obarvené na křiklavě růžovou a na sobě měla džínovou minisukni a džínovou bundu.

Brianna si klekla vedle auta, vyhrnula si rukáv, protáhla pravou ruku škvírou ve dveřích a nahmatala dívčín tep. Napočítala osmadvacet úderů za minutu a to byl nebezpečně pomalý pulz, který naznačoval, že pravděpodobně utrpěla vnitřní zranění a nachází se v kardiogenním šoku. Víčka se jí zachvěla, mezi rty jí zabublala krev a cosi zašeptala, ale pak opět zavřela oči a tepová frekvence jí ještě poklesla.

Darragh mezitím dřepěl na opačné straně vozidla. Dveře u řidiče byly zaklíněné, ale policista rozbil okénko obuškem, a tak Darragh kontroloval řidičův tep a snažil se odhadnout,

jaká zranění pravděpodobně utrpěl. Do hrudi se mladému muži zarazil volant, a tak při dýchání vydával pisklavé zvuky jako myš.

Brianna odhadovala, že je jen o tři nebo čtyři roky starší než dívka na sedadle spolujezdce. Vlasy měl po stranách vyholené a na krku vytetovaného hada. Náraz mu musel roztrhnout levou ruku vejpůl, protože dvě dlouhé kosti, z nichž se skládá předloktí, mu v loktu protrhly zelenou teplákovou soupravu a trčely z ní ven.

K sanitce přijely dva hasičské vozy s blikajícími majáčky. Vyskákalo z nich šest hasičů a rozběhlo se k rozmačkanému autu. O několik vteřin později za nimi zastavilo vozidlo rychlého nasazení, červený Ford Ranger, a z něj vystoupil zástupce vrchního velitele hasičů Stephen O'Grady. Byl to specialista corksského hasičského sboru na velké požáry. Měl obrovské břicho, rudé povislé tváře a malý štětinatý knírek.

Náčelník hasičů se sehnul, aby zhodnotil stav vraku a podíval se, jak by se dalo vyprostit řidiče a jeho spolujezdkyni, kteří byli zaklesnutí uvnitř. Byl to černovlasý dlouhán se zkomouceným výrazem a Brianna si ho takřka dokázala představit v černém hávu s kosou v ruce.

„Budeme potřebovat hydraulický rozpínák, Michaele!“ zařval. „A nůžky... a dva zvedáky!“

„Jsou tihle dva jediná zranění?“ zeptal se zástupce vrchního velitele hasičů O'Grady, když se k nim připojil. „Co ti cestující z autobusu?“

„Řidič je trochu v šoku,“ odpověděl jeden z policistů. „Se všemi pasažéry ten náraz pořádně škubl, ale až na pár odřených kolen a bouli na hlavě jsou v pohodě. Většina z nich je totálně otrávená, protože přijedou pozdě, ať už měli namířeno kamkoli. Takhle křesťané soucítí se svými bližními.“

„Tak to je klika, že nikdo další nebyl zraněn,“ opáčil zástupce vrchního velitele hasičů O'Grady, i když Brianně připadalo, že to zní lehce zklamaně.

„Hlavně je oba dva musíme co nejrychleji vyprostit,“ prohlásil Darragh stroze. „I kdyby neměli zlomené obratle, trpí akutní kompresí krční páteře a ta by mohla vést k trvalému poškození míchy.“

„Ze zadu to půjde nejlíp,“ navrhl náčelník hasičů. „Nejdřív odstraníme dveře. Pak se prořežeme zadní částí vozu a zvedneme podlahu.“

Hasiči přinesli dva rozpínáky. Za rachotu hydraulických čerpadel a hlasitého skřípění, které Briannu neskutečně iritovalo, odstranili oboje dveře fiesty. Pak pod stehny zraněných z jedné strany vozidla na druhou protáhli plátěný popruh a utáhli ho ráčnou, aby jim jejich váha nezatěžovala krk.

Brianna je přitom pozorovala a kousala si nehet na palci. Oba byli v bezvědomí a z dívčiny rtů stále kapala krev.

„No tak,“ popoháněla je. „Pospěšte si. Těchto dvacet minut rozhodne.“

Hasiči rozbili zadní okno fiesty, načež použili nůžky připomínající klepeta obrovského černého humra a prostříhali se dvěma střešními sloupky. Potom dovnitř, těsně před zadní sedadla, umístili dva hydraulické zvedáky. Nastartovali čerpadlo a za mučivého skřípění kovu postupně zvedali podlahu, až se zadní část vozu otevřela jako ústřice. Jakmile se vozidlo doširoka rozevřelo, vsunuli do něj hasiči po střeše dvě dlouhá prkna, jedno pod řidiče a druhé pod dívku. Poté obě přední sedadla co nejvíce sklopili, uvolnili upínací popruh a přeřízli bezpečnostní pásy.

Darragh, Brianna a dva hasiči co nejopatrněji spustili řidiče i spolujezdkyni obličejem dolů na dlouhá prkna. Teď je mohli vysunout z auta a přenést do sanitky.

Tam Brianna nasadila dívce vyprošťovací korzet a připevnila jí popruhy kolem trupu, pasu a za hlavou. Byla to taková bunda, která jí měla imobilizovat páteř a snížit riziko dalšího poranění. Ve stejnou chvíli nasadil Darragh druhý korzet mladíkovi. Poté oba pacienty šetrně sesunuli z dlouhých prken zády dolů na pojízdná lůžka.

„Tak jo,“ řekl Darragh a zamířil k místu řidiče. „Zvedáme kotvy.“

S blikajícím majáčkem a houkající sirénou se vyřítili z parkoviště, na křižovatce ostře zabočili doleva a zamířili zpátky do města.

Brianna se v kymácející se sanitce zapřela a nasadila oběma kyslíkové masky a pulzní oxymetry. Bývaly doby, kdy by jim před odjezdem napíchla kapačku s atropinem, ale v současnosti se mělo za to, že se zachrání více obětí, když je zdravotníci dopraví do nemocnice co nejrychleji a nebudou ztrácet čas jejich ošetřováním na místě nehody.

Znovu dívce zkontrolovala tep. Byl teď o něco silnější, skoro osmačtyřicet úderů za minutu, a z koutků úst jí už nevytékala krev. V závislosti na tom, jak jí stlačení poškodilo krk, a také na všech vnitřních zraněních, která mohla utrpět, existovala slušná šance, že to přežije.

Když Darragh jel po Christy Ring Bridge a u nábřeží Lavitt's Quay prudce zahnul doprava, musela se pevně chytit boku pojízdného lůžka. Jakmile vyrovnala balanc, přistoupila k mladému řidiči. Pod kyslíkovou maskou se ukrýval obličej barvy sražené kaše a mladík dýchal ztěžka a přerývaně. Položila mu ruku na hrud' a ucítila charakteristické křupání rozdrceného hrudního koše.

Když Darragh objížděl několik zaparkovaných aut, lehce zavrávorala a pak mladíkovi zkontrolovala tep. Bylo to dvaatřicet

nepravidelných úderů za minutu. Kyslík mu pomáhal udržovat srdce v chodu, ale protože měl poraněný hrudník, nemohla zahájit kardiopulmonální resuscitaci a nebyla si jistá, zda by kardiostimulátor jeho zranění jen nezhoršil. Dle jejích zkušeností to bylo deset ku jedné, že z toho nevyvázne živý.

„Jak se jim vede?“ zakřičel Darragh přes vriskající sirénu.

„Ta holka je na tom celkem dobře, ale vypadá to, že život toho kluka visí na vlásku.“

„Chápu, poslouchej, už jen pět minut a jsme tam,“ odpověděl jí Darragh. „Řekni mu, ať vydrží, jo? Máme ksakru nejhorší statistiku přeživších z celého města.“

„V jeho stavu mi nejspíš nebude věnovat pozornost,“ zavolala Brianna. Současně se docela klidně a rozvážně natáhla a odpojila mladíkovi přívod kyslíku.

„Uхни mi sakra z cesty, ty idiote!“ zařval Darragh na řidiče pronajaté dodávky, který se rozhodl zastavit a couvat přímo před nimi. „Proboha, tihleti pitomci jsou snad hlušší, slepí a nemají všech pět pohromadě!“

Brianna si ho nevšímalá. Nevzrušeně pozorovala mladíka, jak lapá po dechu čím dál míň, a když se sanitka znovu rozjela, tu a tam sklonila hlavu, aby mohla vyhlédnout okénkem a zjistit, jak daleko jsou od Corkské univerzitní nemocnice.

Mladík přestal sípat těsně předtím, než zabočili do areálu nemocnice. Brianna mu opět zkontrolovala tep a ujistila se, že srdce mu už dotlouklo.

„Děkuju, Pane Bože,“ zašeptala. „Perfektní načasování, jako obvykle.“

Počkala, až Darragh nacouvá sanitkou do vjezdu pohotovostního oddělení a poběží otevřít zadní dveře. A pak, stejně klidně jako předtím, mladíkovi znovu zapojila přívod kyslíku.

„Jak to vypadá?“ zeptal se Darragh, když vystoupal po schůdcích.

„Ztratili jsme ho,“ oznámila mu a zvedla obě ruce, jako by říkala: *Udělal jsem vše, co jsem mohla, ale...*

„Ach jo,“ povzdechl si a podíval se na mladíkovu tělo. „Další natáhl brka. Teď už si bude pamatovat, že červená znamená stůj.“